

CNA acuză Legislativul că încalcă dreptul la exprimare

Pg. 13
Ziarul Financiar

IULIAN ANGHEL

PREȘEDINTELE Consiliului Național al Audiovizualului (CNA) Răsvan Popescu a anunțat că instituția pe care o conduce va solicita Președinției să nu promulge propunerea legislativă adoptată, miercuri, de Senat (care este cameră decizională), privind ponderea egală a știrilor negative și pozitive în știrile radio-TV.

„Trebuie să luăm o poziție clară, fermă, față de propunerea legislativă adoptată miercuri de Senat. Trebuie să-i solicităm președintelui României să nu promulge această lege, mai ales că există deja un proiect privind modificarea Legii audiovizualului, avizat de Ministerul Culturii. Legea se află deja în procesul de modificare. În acest context, o asemenea modificare, privind ponderea știrilor pozitive și negative în jurnalele de știri de la radio și televiziune, trebuie

neapărat discutată”, a declarat Răsvan Popescu, citat de Mediafax.

Într-un comunicat dat publicității ieri membrii CNA și-au exprimat poziția față de inițiativa legislativă adoptată de Senat.

„O astfel de reglementare, care nu se regăsește în legislația audiovizuală europeană, constituie o încălcare a libertății de exprimare - garantată de Constituție și Legea audiovizualului -, este inoportună și nefuncțională”, se arată în comunicatul CNA.

Totodată, CNA consideră cu nu există criterii pentru a defini știrile pozitive și negative sau un for instituțional care să legitimeze astfel de clasificări.

Senatul a adoptat, miercuri, cu unanimitate de voturi, o inițiativă legislativă prin care programele de știri ale posturilor de televiziune și de radio va trebui să conțină, în pondere egală, știri cu teme pozitive și, respectiv, negative.

Proiectul, inițiat de senatorul PRM Gheorghe Funar și deputatul PNL Ioan Ghișe, vizează modificarea și completarea Legii audiovizualului 504/2002.

Conform motivării inițiatorilor, scopul acestei propuneri este „de a îmbunătăți climatul general și de a oferi șansa publicului să aibă percepții echilibrate asupra vieții cotidiene, atât din punct de vedere psihic, cât și emoțional”.

Potrivit autorilor legii, studiile de specialitate evidențiază, fără echivoc, escaladarea bolilor cronice ca urmare a stărilor psihice depresive, iar stările emoționale și psihice depresive conduc în mod cert la îmbolnăviri.

Premierul Călin Popescu-Tăriceanu a anunțat că îi va trimite și el președintelui Traian Băsescu o scrisoare în care îi va solicita să nu promulge legea audiovizualului cu modificările aduse, miercuri, de Senat, deoarece acestea afectează libertatea de exprimare a presei.

Reforma televiziunii publice a lui Sarkozy, criticată dur de presă

Pg. 13

Reforma audiovizualului francez, unul din proiectele „de suflet” ale președintelui Nicolas Sarkozy, a fost primită cu critici dintre cele mai dure de presa din Franța, editorialiștii văzând în aceasta o încercare de „preluare a controlului asupra televiziunii publice de către puterea politică”. Principalele prevederi ale noilor măsuri propuse de liderul de la Elysée vizează numirea de către președinte a directorului televiziunii publice franceze și eliminarea publicității după ora 20:00, începând din ianuarie 2009. Cum, după suprimarea publicității, France Télévisions - care regroupează cinci posturi publice de televiziune - va pierde circa 800 de milioane de euro anual, Nicolas Sarkozy vrea să compenseze această pierdere taxând operatorii de telefonie și internet cu 0,9% din cifra lor de afaceri. Acest principiu simplu, finanțare publică pentru canalele publice, finanțare privată pentru posturile private, nu este nici de dreapta nici de stânga. Este o regulă de bun-simț”, a scris Le Figaro.

Ziarul Financiar

Grupaj realizat din surse Mediafax

TERMENUL *emo*, folosit destul de des în ultima vreme, oferă un interesant exemplu de extindere semantică și remotivare etimologică. E un termen internațional, de origine engleză și pronunțat (cel puțin inițial) ca în limba-sursă; în ultima vreme, se răspîndesc

totuși mai multe variante de pronunțare, care se apropie tot mai mult de cea românească. Mai frecvent în limbajul tinerilor, cuvîntul desemnează un stil muzical și – ca în multe alte cazuri – un stil vestimentar și chiar de comportament, asociat cu preferințele muzicale. Enciclopediile on-line descriu istoria muzicală a termenului, dar și îmbrăcămintea și pieptănătura adeptilor; de asemenea, semnaleză extinderea semantică, mai ales în direcția desemnării unui profil psihologic ("Recent, trendul *emo* este asociat cu un stereotip ce constă în a fi emoțional, sensibil, timid, introvertit, anxios", Wikipedia).

În română, termenul *emo* funcționează ca adjectiv invariabil, dar se folosește și substantivizat: *un emo* (același lucru se înregistrează în engleză și în alte limbi în care cuvîntul a intrat recent). În articolul citat din Wikipedia, adjectivul apare în multe contexte; se vorbește de „cultura *emo*”, „muzica *emo*”, „curentul *emo*”, „o formație *emo*”, „versurile *emo*”, „genul *emo*” etc. Sint pomeniți și – pomînd de la englezescul *emo-kids*, preluat ca atare, dar tradus și parafrazat –, de „copii *emo*” („*Copiii emo* sunt din ce în ce mai mulți și în România. Poartă tunsori asimetrice, haine ciudate și își ascund fețele după ochelari de soare mari și negri”, *protv.ro*; „Psihologii considera că părinții și profesorii sunt direct responsabili de felul în care evoluează acești *copii emo*”, *Gardianul*, 14.05.2008), de „un puști *emo*” (Wikipedia), „tineri *emo*” („*Tinerii emo* sunt ușor de recunoscut după hainele bizare și atitudinea socială”, *realitatea.net*), de „comunități *emo*” și „generația *emo*”. Substantivul e folosit cu cel puțin două sensuri: pentru a desemna atît fenomenul – „Dar cum a ajuns *emo* acolo?“, „astăzi, *emo*-ul a evoluat în diverse stiluri” (Wikipedia) –, cît și persoana, adeptul curentului (scris uneori cu majusculă inițială): „Primul film (...) vorbește despre familia unui *Emo*. Cum se comportă un *Emo* în familie?” (*Evenimentul zilei* = EZ, 16.05.2008). Substantivul aparține genului comun, fiind folosit invariabil, atît pentru masculin, cît și pentru feminin, cu respectele articole: „o *emo* a fost molestată” (*locker4emos.wordpress.com*, 14.06.2008); „o filă din viața unei *emo*” (*manga-anime.ro*, 30.01.2008). E invariabil și în funcție de număr, folosindu-se și cu valoare de plural: „de obicei, oamenii cataloghează pe *emo* ca ultimii oameni ai societății, pe când adevărul este chiar opus părerilor acestora” (*zoso.ro*); „toți *emo* ăștia necăjiți pe care îi văd pe stradă” (*antena1.ro/forum*).

Noutatea, în limba română, pare a fi intrarea cuvîntului în limbajul presei și al politiciii. Calea de răspîndire a fost una destul de obișnuită: utilizat în presa de senzație, în legătură cu

sinuciderea unei adolescente, termenul a ajuns cunoscut, ba chiar la modă, nu neapărat în sensul său exact. *Emo* e transparent și motivat, în măsura în care evocă termeni din familia lui *emoție* (*emotiv*, *emoțional*, *a emoționa* etc.). Procedul trunchierii este la modă și la noi, mai ales în limbajul tinerilor, așa că *emo* e perceput și ca o abreviere a cuvîntelor respective (ceea ce ușurează adaptarea pronunției). Specializarea sa din ultima vreme a întărit nota ironică și depreciativă, termenul conotînd fie timiditatea și instabilitatea emoțională, fie apelul excesiv la emoție și autovictimizare în discursul politic. Termenul se verifică prin implicarea sa în comentarii despre două fenomene recente: campionatul european de fotbal și alegerile locale.

În fotbal, atitudinea interpretată ca anxioasă și timidă a jucătorilor români, în special reacția la eșecuri, a provocat în presă și în comentariile din internet o serie de utilizări ironice ale calificativului *emo*: „Naționala *Emo*” (EZ, 18.06.2008); „Generația *emo* a fotbalului românesc” (*brizu.catavencu.ro*, 17.06.2008); „Dacă mai ratează un penalty ori dacă ia cartonaș roșu în meciul cu Olanda, Adi Mutu riscă să devină *emo* (...)”. De fapt, la cum joacă naționala lui Pițurcă, mulți dintre suporterii români riscă să devină *emo*” (*antoniomomoc.com*, 14.06.2008).

Și mai surprinzătoare e apariția termenului în comentariul și în polemica politică. Începutul pare a-l fi făcut, cu inventivitatea sa lingvistică, Cristian Tudor Popescu: „Doctorul Oprescu este *candidatul emo* în această campanie cu mînecuțe (...), bazându-se doar pe emoția stîrnită de problemele cu semnăturile pentru candidatură” (*Gîndul*, 26.05.2008). Formula a fost preluată de adversar, fapt relatat de agențiile de presă: „Potrivit fostului ministru de Interne, prezent, miercuri seara, în studioul «Sintezei Zilei» (Antena 3), scandalul a pornit în momentul în care «independentul» a început să se comporte ca un «*emo*» care nu face altceva decît să plîngă” (*presaonline.com*, 5.06.2008); „spunînd că actuala campanie a devenit una politică fiindcă Sorin Oprescu a declanșat scandalul comportându-se ca un *emo* care numai se plînge” (*hotnews.ro*, 4.06.2008). Cuvîntul a intrat chiar în alcătuirea unor porecle ad-hoc, ironice și depreciative: „*Emo Mutu*, e momentul să treci peste!” (*antoniomomoc.com*, 14-06.2008); „*Emo Oprescu*” (*cotidianul.ro*, 5.06.2008, comentarii). Contextele politice s-au multiplicat: „*Alegătorii emo* o caută pe Elodia” (*antoniomomoc.com*, 3.06.2008); „Va să zică, avem *votanți emo*”; „*Alegătorii emo* au fraudat alegerile la Ștefanești și Lepurești!” (comentarii); „*emo-politicienii* ăștia cîștigă inimile gospodinelor” (comentarii, pe blogul *mihneagerescu.wordpress.com*). Ironia însoțește constant extinderea semantică: „Cei câțiva *emo* deștepți au fugit în Spania, Italia și alte țări cu mai puțin conținut *emo*”; „*emo* are parte de doctorul *emo*: cel mai prost plătit doctor din UE” (*starlete.wordpress.com*). ■